

Sygn. akt VIII *Pa* 82/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Grażyna Łazowska (spr.)
Sędziowie:	Teresa Kalinka Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2020r. w Gliwicach

sprawy z powództwa W. M.

przeciwko D. Ś.

o odszkodowanie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 20 sierpnia 2020 r. **sygn. akt** IV P 118/20

1. oddala apelację;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek (-) sędzia Grażyna Łazowska (spr.) (-) sędzia Teresa Kalinka

Sygn.akt VIII Pa 82/20

UZASADNIENIE

Powód W. M. domagał się od pozwanego D. Ś., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą "O." w Z., kwoty 7.800 złotych tytułem odszkodowania za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu podnosząc, że wypowiadając umowę o pracę powoda nie naruszył przepisów prawa.

Sąd Rejonowy w Zabrze wyrokiem z 20 sierpnia 2020r. oddalił powództwo i obciążył powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanego.

Sąd Rejonowy ustalił, że strony zawarły w dniu 1 marca 2020r. zawarły umowę o pracę na czas określony do 28 lutego 2023r. Powód zatrudniony został w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy. W dniu 27 kwietnia 2020r. pozwany wysłał powodowi smsa, w którym wskazał, że z uwagi na zmiany w firmie i koszty związane z użytkowaniem czterech samochodów najlepsze byłoby rozwiązanie z nim umowy o pracę za porozumieniem stron. Następnie w dniu 6 maja 2020r. pozwany wręczył powodowi wypowiedzenie z zachowaniem okresu wypowiedzenia na dzień 24 maja 2020r. Pozwany wskazał, że przyczyną wypowiedzenia jest brak dbałości, staranności w wykonywaniu obowiązków pracowniczych, w tym spowodowanie dwóch szkód na pojazdach naprawionych z OC pracodawcy, liczne skargi odbiorców przesyłek, niestosowanie się do poleceń koordynatora (...) (samowolne przedwczesne zjeżdżanie z rejonu). Nadto pouczył powoda, że w terminie 7 dni może odwołać się do sądu pracy. W dniu 6 maja 2020r. powód nie korzystał ze zwolnienia lekarskiego, czy urlopu wypoczynkowego.

Sąd Rejonowy pominął dowód z zeznań świadków P. Ś. i A. K. oraz przesłuchania stron, uznając te dowody za nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy stwierdził, że roszczenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji przywołał treść art. 25¹ § 1 kp, zgodnie z którym okres zatrudnienia na podstawie umowy o pracę na czas określony, a także łączny okres zatrudnienia na podstawie umów o pracę na czas określony zawieranych między tymi samymi stronami stosunku pracy, nie może przekraczać 33 miesięcy, a łączna liczba tych umów nie może przekraczać trzech. Natomiast po myśli art. 25¹. § 3 kp: jeżeli okres zatrudnienia na podstawie umowy o pracę na czas określony jest dłuższy niż okres, o którym mowa w § 1, lub jeżeli liczba zawartych umów jest większa niż liczba umów określona w tym przepisie, uważa się, że pracownik, odpowiednio od dnia następującego po upływie okresu, o którym mowa w § 1, lub od dnia zawarcia czwartej umowy o pracę na czas określony, jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Mając na uwadze treść tych przepisów, Sąd Rejonowy wskazał, że dopiero po upływie 33 miesięcy od zawarcia umowy o pracę na czas określony ex lege umowa tak przekształca się w umowę o pracę na czas nieokreślony. W rozpoznawanej sprawie umowa o pracę została zawarta w marcu 2020r., a jej wypowiedzenie nastąpiło po upływie 2 miesięcy od chwili zawarcia, a zatem nie doszło do zawarcia pomiędzy stronami umowy o pracę na czas nieokreślony. W konsekwencji do oceny złożonego oświadczenia pozwanego mają zastosowanie przepisy regulujące wypowiedzanie umów o pracę na czas określony

Dalej Sąd pierwszej instancji podał, że wypowiedzenie umowy o pracę jest zwykłym sposobem rozwiązania stosunku pracy i w przypadku umów o pracę na czas określony pracodawca może w każdym czasie złożyć pracownikowi oświadczenie zmierzające do zakończenia stosunku pracy, jeżeli pracownik w tym czasie nie przebywa na zwolnieniu lekarskim bądź urlopie wypoczynkowym. Zgodnie z treścią art. 32 kp każda ze stron może rozwiązać umowę o pracę za wypowiedzeniem, natomiast okresy wypowiedzenia zostały uregulowane w art.36 kp. i są takie same bez względu na rodzaj umowy o pracę łączącej strony. Przepisy kodeksu pracy nie zobowiązują pracodawcy do podawania przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas określony - vide art.30§4 kp. Po myśli art. 50 kp pracownikowi, z którym rozwiązano umowę na czas określony przysługuje roszczenie o odszkodowanie tylko wtedy, gdy do rozwiązania stosunku pracy doszło z naruszeniem przepisów o wypowiedzaniu tych umów. W tym stanie rzeczy, Sąd Rejonowy badał w sprawie jedynie, czy pozwany wypowiedział umowę o pracę zgodnie z przepisami prawa pracy pod względem formalnym. W ocenie Sądu pierwszej instancji, pozwany nie uchybił wskazanym przepisom prawa, do wypowiedzenia umowy o pracę nie doszło w trakcie usprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy, natomiast błędne pouczenie pracownika o prawie odwołania się do sądu pracy nie wpływa na wadliwość samego wypowiedzenia, a rodzi po stronie pracownika wyłącznie prawo do przywrócenia mu terminu do wniesienia odwołania. Również nieprawidłowe wyliczenie terminu upływu okresu wypowiedzenia nie rodzi po stronie pracownika prawa do otrzymania odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę, a wyłącznie prawo do wynagrodzenia, jeśli pracodawca zastosowałby zbyt krótki okres wypowiedzenia (vide art. 49 kp).

Z tych przyczyn, Sąd Rejonowy nie badał i nie oceniał przyczyny wypowiedzenia powodowi umowy o pracę, bowiem pozwany nie miał obowiązku jej wskazywania w wypowiedzeniu. Okoliczność, że pozwany uzasadnił złożone powodowi wypowiedzenie nie oznacza naruszenia przepisów prawa pracy dotyczących wypowiedzenia umowy o pracę i czynność taka nie jest niezgodna z prawem. Zdaniem Sądu pierwszej instancji, brak było przesłanek do sięgnięcia po regulację art. 8 kp i uznania, że pozwany wypowiedziąc powodowi umowę o pracę nadużył prawa lub naruszył zasady współzycia społecznego. Wypowiedzenie umowy o pracę nie jest żadnym nadzwyczajnym sposobem rozwiązania umowy o pracę, a strony decydując się na zawarcie umowy o pracę na czas określony muszą sobie zdawać sprawę, iż stosunek pracy oparty na tego rodzaju umowie jest słabiej chroniony niż stosunek pracy nawiązany na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Sąd Rejonowy wskazał, że każdy stosunek pracy może ulec rozwiązaniu, a oczekiwanie powoda, że będzie pozostawał w zatrudnieniu przez cały czas trwania umowy nie jest przesłanką skutkującą uznaniem, że pracodawca nadużył prawa wypowiedziąc mu umowę o pracę. Powód w żaden sposób nie wykazał, aby wypowiedzenie miało podłoże dyskryminujące, czy było przejawem nierównego traktowania powoda. Za zastosowaniem przepisu art. 8 kp nie przemawiają także zarzuty podniesione przez stronę powodową, a dotyczące naruszenia dóbr osobistych pracownika poprzez wskazanie przyczyny wypowiedzenia.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., § 9 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. Nr 2015.1080). Mając na uwadze obecną sytuację finansową powoda Sąd pierwszej instancji nie znalazł przesłanek do zastosowania art. 102 kpc.

Apelację od wyroku wniósł powód, zarzucając mu;

1) naruszenie przepisów postępowania cywilnego, poprzez:

- niewłaściwe zastosowanie art. 227 kpc poprzez nie dopuszczenie dowodu z zeznań stron,
- niewłaściwe zastosowanie art. 233 § 1 kpc poprzez nie rozważenie w sposób wszechstronny zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz nieprawidłową jego ocenę,
- naruszenie art. 102 kpc poprzez nieodstąpienie od obciążania powoda kosztami zastępstwa procesowego, mimo istnienia ku temu podstaw,

2) naruszenie prawa materialnego poprzez niewłaściwą wykładnię i zastosowanie art. 25¹ § 1 kp tj. przyjęcie, że łącząca strony umowa była umową na czas określony, podczas gdy z uwagi na okres na który została zawarta winna być uznana za umowę na czas nieokreślony, a zatem jej wypowiedzenie wymagało podania przyczyny wypowiedzenia,

3) naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwą wykładnię i zastosowanie art. 50 § 3 i 4 kp, polegające na zawężającym rozumieniu tego przepisu do zgodności wypowiedzenia z przepisami prawa pracy pod względem tylko formalnym i w rezultacie oddalenie wniosku o zasądzenie odszkodowania, podczas gdy przepis ten takiego ograniczenia nie zawiera,

4) naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwą wykładnię i zastosowanie art. 8 kp poprzez przyjęcie, że powód nie wykazał jakichkolwiek okoliczności, które uzasadniałyby sięgnięcie po ten przepis, podczas gdy sąd uniemożliwił wykazanie takich okoliczności, oddalając wnioski dowodowe stron,

5) nierozpoznanie istoty sprawy.

w oparciu o tak sformułowane przepisy, powód wniósł o:

- wyznaczenie rozprawy i dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron na okoliczność przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za obydwie instancje.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest nieuzasadniona i podlegała oddaleniu.

Sąd pierwszej instancji poczynił prawidłowe ustalenia odnośnie stanu faktycznego, przeprowadził niezbędne postępowanie dowodowe, a następnie w prawidłowy sposób, zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego dokonał trafnej oceny zebranych dowodów i wyciągnął właściwe wnioski, które legły u podstaw wydania zaskarżonego wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego, dokonana przez Sąd pierwszej instancji swobodna ocena dowodów nie narusza reguł zawartych w art. 233 § 1 k.p.c. Pisemne uzasadnienie wyroku odpowiada wymaganiom określonym w art. 328 § 2 k.p.c. Z powyższych względów Sąd Okręgowy przyjął ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy za własne co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998r., I PKN 339/98, OSNP 1999/24/776).

Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia art. 227 kpc pomijając dowód z przesłuchania stron, bowiem z okoliczności sprawy wynika, że dowód ten jest nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy. Słusznie Sąd Rejonowy uznał, że strony związane były umową na czas określony. Wynika to wprost z przepisu art. 25¹ § 3 kp, zgodnie z którym „Jeżeli okres zatrudnienia na podstawie umowy o pracę na czas określony jest dłuższy niż okres, o którym mowa w § 1, lub jeżeli liczba zawartych umów jest większa niż liczba umów określona w tym przepisie, uważa się, że pracownik, odpowiednio od dnia następującego po upływie okresu, o którym mowa w § 1, lub od dnia zawarcia czwartej umowy o pracę na czas określony, jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony”. Ustawodawca w tym przepisie odnosi się do okresu „zatrudnienia”, a nie okresu na który została zawarta umowa o pracę, a zatem zarzut apelacji w tym zakresie jest bezzasadny. Skoro strony zawarły umowę o pracę na czas określony, to pracodawca nie miał obowiązku podawać przyczyny wypowiedzenia. Wskazanie tej przyczyny przy wypowiedzeniu umowy na czas określony nie stanowi naruszenia przepisów i nie skutkuje powstaniem po stronie pracownika jakichkolwiek roszczeń. Z tych względów, bezprzedmiotowym w postępowaniu sądowym byłoby badanie i ocenianie przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas określony. Słusznie zatem, Sąd Rejonowy pominął dowód z przesłuchania stron. Z tych przyczyn również Sąd Okręgowy nie uwzględnił tego wniosku dowodowego.

Bezzasadny jest zarzut apelacji co do naruszenia art. 50 § 3 i 4 kp. Sąd Okręgowy w całości podziela argumentację Sądu pierwszej instancji, że pozwany wypowiadając umowę o pracę nie naruszył przepisów, skutkujących powstaniem prawa do odszkodowania. Podobnie jeśli chodzi o brak podstaw stosowania w sprawie art. 8 kp. Zgodnie z tym przepisem „nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony”. Za Sądem Rejonowymi powtórzyć należy, że pracodawca może w każdym momencie wypowiedzieć umowę o pracę zawartą na czas określony. Okoliczność, że pozwany –zbędnie – podał przyczynę wypowiedzenia, z którą powód się nie zgadza, nie oznacza, że samo wypowiedzenie narusza zasady współżycia społecznego lub może być uznane za sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego zarzuty apelacji były nietrafione, stanowiły tylko polemikę ze słusznym wyrokiem Sądu pierwszej instancji. Przeprowadzone przez Sąd Rejonowy postępowanie dowodowe oraz ocena stanu prawnego w niniejszej sprawie były prawidłowe. W związku z powyższym Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

Zgodnie z art. 102 kpc w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Ocena czy zaistniały przesłanki do zastosowania instytucji z art. 102 kpc należy do sądu rozpoznającego sprawę i orzeczenie to podlega zmianie w wyniku weryfikacji instancyjnej jedynie w wyjątkowym wypadku, który nie występuje w niniejszym postępowaniu.

W rozpoznawanej sprawie, powód wytoczył pozew, był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika i zatem należy przyjąć, że miał świadomość, że w razie przegrania sprawy musi się liczyć z obowiązkiem poniesienia kosztów procesu. Sprawa nie jest skomplikowana pod względem faktycznym i prawnym. Sytuacja majątkowa i życiowa powoda również nie uzasadnia zastosowania art. 102 kpc. Z tych przyczyn, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany rozstrzygnięcia o kosztach w zaskarżonym wyroku, ani do zwolnienia powoda z kosztów postępowania apelacyjnego.

O kosztach Sąd Okręgowy orzekł, na podstawie art. 98 kpc w związku z § 10 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2018.265).

(-) sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek (-) sędzia Grażyna Łazowska (spr.) (-) sędzia Teresa Kalinka